

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/49/2024
Identifikačné číslo spisu:	3221200866
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3211200866.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ O. J., narodeného E., 2/ O. J., narodeného E. 3/ U. J., narodenej E. všetci zastúpení advokátkou JUDr. Martinou Kmeťovou, Bánovce nad Bebravou, Jesenského 69, proti žalovanému I. J., narodenému E. zastúpenému advokátkou Mgr. Evou Ivančovou, Bánovce nad Bebravou, M. R. Štefánika 55/2, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. BN-1C/57/2021, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. decembra 2023 sp. zn. 27Co/9/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovia 1/ až 3/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bánovce nad Bebravou (teraz Okresný súd Prievidza) (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 24. novembra 2022 č. k. 1C/57/2021-209 rozhodol tak, že:

„I. Konanie, v časti o určenie vlastníckeho práva k parcele registra „C“ číslo 381/22 - záhrada o výmere 25 m² zapísanej na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie V. B., obec V. B., okres E. X., z a s t a v u j e.

II. Súd u r č u j e, že nehnuteľnosti zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Bánovce nad Bebravou, katastrálny odbor na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie V. B., obec V. B., okres E.. ako parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape ako parcela číslo 381/15 - záhrada o výmere 917 m², parcela číslo 381/16 - záhrada o výmere 400 m², parcela číslo 381/18 - záhrada o výmere 32 m², parcela číslo 381/19 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 6 m² a stavba - rodinný dom súpisné číslo 2 na parcele číslo 376/2 patria v spoluvlastníckom podiele 1/2 k celku ku dňu smrti poručiťky C. J. rod. W., narodenej E., zomrelej E., naposledy bytom V. B. č. XE. do bezpodielového spoluvlastníctva manželov - žalobcu 1/ a poručiťky C. J. rod. W., narodenej E., zomrelej E., naposledy bytom V. B. č. E..

III. Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a.

IV. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcom 1/ až 3/ náhradu trov konania v rozsahu 66 %, a to do

troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.“

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia 1/ až 3/ podľa názoru súdu prvej inštancie preukázali existenciu naliehavého právneho záujmu na určení ich vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, nakoľko iba týmto určením rozhodnutím súdu sa stanoví pevný právny rámec právnych pomerov strán sporu. Žalobu v časti určenia spoluvlastníckeho podielu žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam zamietol, pretože žalobcovia 1/ až 3/ nepreukázali naliehavý právny záujem na tomto určení, keď žalovaný už je vlastníkom predmetných nehnuteľností a určovacím rozsudkom sa iba zmení spoluvlastnícky podiel žalovaného na predmetných nehnuteľnostiach. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že podaná žaloba je po čiastočnom späťvzatí žaloby v zostávajúcej časti dôvodná. Uviedol, že pri určení vlastníckeho práva k stavbe - rodinný dom súpisné číslo X nachádzajúceho sa na parcele registra „C“ číslo 376/2 zapísanom na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie V. B. mal kúpnu zmluvou spísanou vo forme notárskej zápisnice N 301/77, NZ 300/77 preukázané, že predmetom prevodu boli nehnuteľnosti - dom (súpisné číslo X v V. B.) s dvorom a záhradou, čomu zodpovedala kúpna cena stanovená vo výške 59.600 Kčs, ktorá zodpovedala aj skutočnej hodnote prevádzaných nehnuteľností stanovenej odhadom znalca. Skutočnosť, že predmetom uvedenej kúpnej zmluvy bol aj dom, nasvedčuje, že kupujúci ponechali časť úhrady kúpnej ceny na úhradu formou doživotného práva spolubývania a spoluužívania v prospech predávajúcich (rodičov žalobcu 1/ a žalovaného), ktoré právo sa viaže so stavbou, nie s pozemkami. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že rodinný dom v V. B. č. X bol zbúraný a na jeho mieste bol žalovaným postavený nový rodinný dom s rovnakým súpisným číslom, pretože z bodu 3. uvedenej kúpnej zmluvy je zrejmé, že účelom prevodu je realizovanie nadstavby na existujúci dom a z dôvodu, že zo stavebného povolenia ako aj kolaudačného rozhodnutia datovaných 05. 07. 1978 a 15. 10. 1982, teda až po uzatvorení kúpnej zmluvy, vyplýva, že tieto listiny boli vydávané za účelom nadstavby a prístavby rodinného domu v V. B. so súpisným číslom 2. Stavebníkom uvádzaným v oboch listinách je žalovaný, nakoľko na rozdiel od žalobcu 1/ v uvedenom rodinnom dome s rodičmi (predávajúcimi z kúpnej zmluvy) býval, resp. mal tam trvalý pobyt. Keďže vlastnícke právo k rodinnému domu bolo prevezené už kúpnu zmluvou z roku 1977, mohol byť ako stavebník uvádzaný len žalovaný alebo žalobca 1/ s manželkou, a nie ich právni predchodcovia- rodičia. Vzhľadom na uvedené sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že jeho vlastnícke právo k domu súpisné číslo X preukazuje stavebné povolenie zo dňa 05. 07. 1978 a listina o určení súpisného čísla zo dňa 25. 06. 2001.

1.2. Ďalej sa zaoberal určením vlastníckeho práva k pozemkom zapísaným v katastri. Konštatoval, že žalobcovia sa správne domáhajú určenia vlastníckeho práva a nie určenia neplatnosti osvedčenia vyhlásenia o vydržaní, ako namietal žalovaný. Dospel k záveru o neplatnosti vydržania predmetných nehnuteľností žalovaným, keď tento vzhľadom na všetky okolnosti nemohol byť dobromyseľný v tom, že mu tieto ako oprávnenému držiteľovi patria, keďže už z kúpnej zmluvy spísanej vo forme notárskej zápisnice N 301/77 Nz 300/77 zo dňa 27. 06. 1977 musel mať vzhľadom na výšku kúpnej ceny, ktorá zodpovedá cene určenej znaleckým posudkom na tento účel vypracovaným (čl. 4 kúpnej zmluvy), a to v sume 59.600 Kčs, ktorá suma predstavuje hodnotu rodinného domu a pozemku - nehnuteľností nachádzajúcich sa na parcelných číslach 376, 381/13, vl. č. E. v katastrálnom území V. B. v celkovej výmere 3454 m², minimálne pochybnosť o tom, čo touto kúpnu zmluvou bolo v skutočnosti prevádzané. Ďalej súd prvej inštancie poukazoval, že notárska zápisnica o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam musela podľa v tom čase platného práva obsahovať vyhlásenie účastníka, že splnil podmienky vydržania podľa osobitného predpisu § 134 Občianskeho zákonníka. K vyhláseniu účastník (v tomto prípade žalovaný) mal predložiť vyjadrenie osôb, ktorým posledný zápis v katastri nehnuteľností preukazuje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, alebo ich právnych nástupcov, ak sú tieto osoby známe, že nemajú k vzniku vlastníckeho práva výhrady. V danom prípade posledný zápis v katastri nehnuteľností preukazoval vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam rodičom žalobcu 1/ a žalovaného (Y. a Q.). Ak predmet vydržania nebol prejednaný v dedičskom konaní, tak právnymi nástupcami zapísaného vlastníka sú všetci jeho zákonní alebo závetní dedičia. Ak právne nástupníctvo nie je preukázané dedičským rozhodnutím, notár pri spisovaní notárskej zápisnice o osvedčení vydržania nemal možnosť overiť si celý okruh právnych nástupcov (dedičov) osôb, ktorým svedčil posledný zápis v katastri nehnuteľností. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ ide o uvádzanú výmeru 800 m² táto nezodpovedá kúpnej cene 59.600 Kčs dohodnutej v bode 4. zmluvy, ktorá bola stanovená odhadom

znalca (znaleckým posudkom) zo dňa 19. 06. 1977, z ktorého jednoznačne vyplýva, že tento bol vypracovaný za účelom ocenenia nehnuteľností (rodinného domu a pozemku) nachádzajúcich sa na parcelných číslach 376, 381/3, vl. č. XXX v intraviláne obce V. B. v celkovej výmere 3.454 m², a to za účelom prevodu nehnuteľností medzi občanmi (na žalobcu 1/ a žalovaného) vo vlastníctve rodičov žalobcu 1/ a žalovaného. Z predloženej identifikácie parciel vyplýva, že parcela č. 376 je časťou pozemkovoknižnej parcely č. 149, a že doterajšiemu stavu nehnuteľností zapísaných na PKV č. XXX, parcely č. 149 a na PKV č. XXX, parcely č. 148 zodpovedá nový stav nehnuteľností zapísaných na parcelách číslo 381/15 - záhrada vo výmere 917 m², číslo 381/16 záhrada o výmere 400 m², číslo 381/18 záhrada o výmere 32 m² a číslo 381/19 - záhrada o výmere 6 m². Vo vzťahu k ďalším námietkam žalovaného súd uvádza, že skutočnosť, že žalovaný platil za sporné pozemky miestne dane a poplatky nie je podstatná vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže bol doposiaľ vedený v registri nehnuteľností ako výlučný vlastník uvedených nehnuteľností, a teda obec (pri určení platiteľa miestnych daní a poplatkov) vychádzala zo zápisu v katastri nehnuteľností, ktorý sa považuje za platný a záväzný, kým sa nepreukáže opak. Preto dospel k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcov 1/ až 3/ o určení vlastníckych práv k nehnuteľnostiam.

1.3. Žalobcovia 1/ až 3/ boli v konaní úspešní v rozsahu 83 % (vo vzťahu k piatim nehnuteľnostiam zo šiestich) a vo zvyšnej časti predstavujúcej 17 % treba počítať procesné zavinenie na zastavení konania na stranu žalobcov, čo znamená, že v tejto časti by nárok na náhradu trov konania mal žalovaný voči žalobcom 1/ až 3/. Čistý úspech žalobcov 1/ až 3/ voči žalovanému tak predstavuje 66 %, a preto im patrí voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66 %, pričom o výške tejto náhrady bude po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného v rozsahu výrokov II., III. a IV., rozsudkom z 28. decembra 2023 sp. zn. 27Co/9/2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil; a žalobcom 1/ - 3/ priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že sa stotožnil s posúdením veci súdom prvej inštancie, ktorý správne považuje za právny dôvod nadobudnutia (spolu)vlastníckeho práva žalobcu 1/ a jeho zomrelej manželky kúpnu zmluvu spísanú formou notárskej zápisnice č. N 301/77, NZ 300/77 z 27. 06. 1977. Napokon žalovaný v odvolaní sám uznáva, že predmetom prevodu na základe kúpnej zmluvy z roku 1977 z rodičov ako predávajúcich na žalobcu a jeho manželku v 1 a na neho ako kupujúcich bol aj dom. Odvolací súd v tomto smere poukázal na dlhodobú ustálenú súdnu judikatúru v otázke nadobúdania vlastníckeho práva spracovaním cudzej veci, podľa ktorej z ustanovenia § 120 Občianskeho zákonníka vyplýva, že prístavba (nadstavba), ani iné stavebné zmeny (a už vôbec nie stavebné opravy a úpravy) zásadne nemenia nič na vlastníctve nehnuteľnej veci. Preto, aj keď by žalovaný preukázateľne vykonal na rodinnom dome stavebné zmeny spočívajúce v rekonštrukcii, nadstavbe a prístavbe domu, ktorý dom, ako sám v odvolaní uviedol, cit. „nadstavbou a prístavbou upravil“, takéto stavebné úpravy nemajú potenciál zmeniť spoluvlastnícky režim žalovaného a žalobcu 1/ so zomrelou manželkou založený kúpnu zmluvou z roku 1977.

2.2. Pokiaľ ide o žalobu v časti označených pozemkov registra „C“ parcelné číslo 381/15, 381/16, 381/18, 381/19 zapísané na LV č. XXX pre k. ú. V. B., odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením procesnej obrany žalovaného súdom prvej inštancie uvedeným v ods. 40 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalovaný sa voči žalobe v tejto časti bránil tvrdením o nadobudnutí výlučného vlastníckeho práva k označeným parcelám vydržaním. Súd prvej inštancie posúdil a správne, že tvrdený dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva nebol daný z dôvodu nesplnenia všetkých podmienok vydržania najmä oprávnenosti držby nehnuteľností, ktorej predpokladom je dobromyseľnosť nadobúdateľa o tom, že mu nehnuteľnosti výlučne patria, a to vzhľadom na zistenú skutočnosť, že žalovaný vedel o tom, ako vyplýva aj z obsahu notárskej zápisnice, že poslednými známymi vlastníkmi (evidovanými) resp. pôvodnými vlastníkmi a užívateľmi označených parciel boli jeho rodičia (aj v tom čase ešte žijúca matka), a že on nie je jediným známym právnym nástupcom, ale že je ním aj žalobca 1/, jeho brat, ktorého vyjadrenie k vydaniu osvedčenia o vydržaní vyžadoval v tom čase účinný § 63 zákona č. 323/1992 Zb., a ktoré vyjadrenie mal žalovaný ako navrhovateľ k svojmu vyhláseniu pripojiť. Vyjadrenie žalobcu 1/ však nie je obsahom notárskej zápisnice o osvedčení vyhlásenia o vydržaní N 180/01, NZ 180/01 z 19. 07. 2001. Takéto vyjadrenie, ktoré je predpokladom vydania samotného

osvedčenia vyhlásenia o vydržaní výlučného vlastníckeho práva, absentuje a prenesené do hmotnoprávnej roviny preukazuje, že u žalovaného v čase tvrdenej držby nehnuteľností, (ktorú skutočnosť však žalobca 1/ tiež spochybňuje tvrdením o dlhodobom užívaní a obrábaní parcel ním a rodičmi aj z dôvodu pobytu žalovaného mimo miesta trvalého pobytu), absentovala so zreteľom na všetky uvedené okolnosti (zrejma vedomosť žalovaného o potrebe vyjadrenia súhlasu s vydržaním od žalobcu 1/, vedomosť o vlastníctve parcel jeho právnymi predchodcami) dobrá viera o tom, že mu nehnuteľnosti patria. Odvolací súd sa preto stotožňuje v celom rozsahu so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný k označeným parcelám vlastnícke právo tak, ako je v súčasnosti zapísané v katastri nehnuteľností, vydržaním nenadobudol.

2.3. Nesprávny je právny názor žalovaného v odvolaní o neprípustnosti aplikácie § 134 Občianskeho zákonníka na posúdenie otázky vydržania vlastníckeho práva z dôvodu, že je potrebné aplikovať len zákon č. 323/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Nesprávnosť tohto záveru potvrdzuje priamo zákon č. 323/1992 Zb., ktorý v rozhodnom § 63 odkazoval pod č. 6 na potrebu posudzovania vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Zákon č. 323/1992 Zb. obsahoval procesnoprávnu úpravu nadobúdania vlastníckeho práva vydržaním v prípade neexistencie spornosti t. j. upravoval vydržanie po formálnej stránke, no hmotnoprávnu úpravu vydržania obsahuje práve Občiansky zákonník, ktorý stanovuje vecné podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Súd prvej inštancie otázku vydržania správne posúdil aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o otázku nadobudnutia vlastníckeho práva k označeným parcelám kúpnu zmluvou z 27. 6. 1977, túto vyriešil súd prvej inštancie v ods. 41 a 42 odôvodnenia napadnutého rozsudku, voči ktorému hodnoteniu odvolací súd nemá výhrady. V tomto hodnotení skutkových okolností nezistil odvolací súd také významné nedostatky, aby mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia o určení (spolu)vlastníckeho práva oboch strán sporu k týmto nehnuteľnostiam, ktoré vlastnícky vychádzajú z kúpnej zmluvy z roku 1964 tak či tak pôvodne patri ich právnym predchodcom. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

2.4. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 Csp v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 Csp. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobcovia 1/ - 3/ boli v odvolacom konaní úspešní, a preto im v zmysle § 255 ods. 1 Csp patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 Csp).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Podľa dovolateľa mala byť otázka nadobudnutia vlastníctva predmetnej stavby súpisné číslo X v kat. úz. V. B., zapísané na LV č. XXX posúdená podľa rozsudku Najvyššieho súdu 2Cdo/22/2005 zo dňa 31. 08. 2005, v tomto prípade nejde o zhodnotenie stavby podľa § 10 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 403/1990 Zb., ale o postavenie novej stavby na pozemku na mieste pôvodnej zaniknutej stavby. Odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR tým, že nesprávne posúdil spracovanie cudzej veci (rekonštrukcia, nadstavba a prístavba domu a búracie práce) podľa § 120 Občianskeho zákonníka.

3.2. Dovolateľ uvádza, že považuje právny názor odvolacieho súdu, že žalovaný nenadobudol vlastnícke právo vydržaním k parcelám na základe osvedčenia v notárskej zápisnici N 180/01 zo dňa 19. 07. 2001, a že toto osvedčenie je neplatné, za nesprávny. Odvolací súd sa odklonil od rozsudku NS SR sp. zn. 4MCdo/24/2008 zo dňa 21. 12. 2009, ktorým meritom veci bolo určenie vlastníckeho práva a určenie neplatnosti osvedčenia vyhlásenia o vydržaní. Nakoľko posudzoval vydržanie vlastníckeho práva na základe notárskej zápisnice N 180/01 ako neplatné, pričom Notársky poriadok ako i Občiansky zákonník nemá zákonné ustanovenie, ktoré by dotknutej osobe umožňovalo domáhať sa neplatnosti osvedčenia vydaného notárom. Odvolací súd mal nadobudnutie vlastníckeho práva na základe osvedčenia o vydržaní potvrdiť, nakoľko bolo vydané v súlade so zákonom č. 397/2000 Z. z. a na základe toho, že parc. č. 381/3, z ktorej boli vytvorené i parcely 381/15, 381/16, 381/18 a 381/19, boli len v užívaní rodičov žalovaného a nie ich vlastníctvom.

3.3. Žalovaný považuje za nesprávny právny názor odvolacieho súdu posúdenie otázky nadobudnutia

vlastníckeho práva k označeným parcelám v odseku 20 napadnutého rozsudku, kde sa stotožňuje s tým, že žalobcovia nadobudli vlastnícke právo k týmto parcelám (381/15, 381/16, 381/18 a 381/19) kúpnu zmluvou zo dňa 27. 06. 1977 N 301/77 a NZ 300/77. Odvolací súd pri stotožnení sa s výkladom predmetu prevodu kúpnej zmluvy prvoinštančným súdom a tým, že žalobcovia nadobudli vlastnícke právo k parcelám, ktoré boli predmetom osvedčenia žalovaného, posúdil túto otázku nadobudnutia vlastníckeho práva nesprávne. Odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, a to rozsudku 9Cdo/138/2020 zo dňa 30. 06. 2022, ktorým meritom veci bolo, že základnou podmienkou úspechu žalôb na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu, prípadne vlastníckeho práva jeho právnych predchodcov. Nesprávnosť právneho posúdenia odvolacím súdom spočíva v tom, že žalobcovia predložili len kúpnu zmluvu N 301/77 zo dňa 27. 06. 1977, ktorej predmetom bol predaj domu s parcelou 376 o výmere 800 m², znalecký posudok zo dňa 19. 06. 1977, (ktorý sporne ocenil parcelu 381/3, ktorá nebola predmetom prevodu), prehlásenie podielových spoluvlastníkov zo dňa 15. 06. 1977 - ktoré nie je možné považovať za dohodu, a napriek týmto dokladom vychádza odvolací súd z toho, že parcela 381/3 bola súčasťou kúpnej zmluvy N 301/77. Odklon od vyššieho judikátu spočíva v tom, že odvolací súd napriek tomu, že žalobcovia nepredložili hodnoverný doklad o spoluvlastníctve parcely 381/3 v kat. úz. V. B., uvedená parcela bola iba v užívaní právnych predchodcov žalobcov a žalovaného, o tom svedčí skutočnosť identifikáciu parciel z geodézie O. zo dňa 16. 05. 1991, odvolací súd im priznal spoluvlastníctvo parciel vytvorených na základe Geometrického plánu uvedeného v Osvedčení o vydržaní.

3.4. Rovnako nesprávne je i posúdenie odvolacieho súdu, a to Prehlásenia spoluvlastníkov zo dňa 08. 06. 1977, ktorým spoluvlastníci parcele č. 149 v kat. úz. V. B. uznávajú vlastníctvo právnych predchodcov žalobcu a žalovaného, nakoľko prehlásenie nie je ani podpísané právnymi predchodcami žalobcu a žalovaného a nebolo zapísané v evidencii nehnuteľností, čo potvrdzuje i stav identifikácie parc. č. 149 zo dňa 16. 05. 1991, že boli iba užívatelia. Podľa právneho názoru žalovaného mala byť žaloba o určenie vlastníckeho práva žalobcov k parcelám, ktoré nadobudol žalovaný osvedčením, zamietnutá z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali ich vlastnícke právo k týmto parcelám a ani vlastnícke právo ich právnych predchodcov.

3.5. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil.

4. Žalobcovia 1/ až 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd správne posúdili, že právnym dôvodom nadobudnutia spoluvlastníckeho práva žalobcu 1) a jeho manželky bola kúpna zmluva vo forme notárskej zápisnice č. N 301/77, NZ 300/77 z 27. 06. 1977. Existenciu domu nepopieral ani žalovaný, ani existenciu tohto právneho titulu. Žalovaný vykonal na dome iba stavebné úpravy, nikdy nedošlo k odstráneniu rodinného domu prevádzaného notárskou zápisnicou, už vôbec nie v rozsahu v akom tvrdí v podanom dovolaní žalovaný. Napokon, žalovaný tieto svoje tvrdenia ani nepodporil žiadnymi dôkazmi v konaní pred súdom prvej inštancie, takéto dôkazné bremeno by však ani uniesť nedokázal, keďže jeho tvrdenia sú nepravdivé. Právne závery súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu zodpovedajú skutkovým zisteniam vyplývajúcim z vykonaného dokazovania, nejde v danom prípade o žiaden odklon od súdnej praxe, na skutkový stav boli aplikované nielen správne právne normy ale aj judikatúra, preto ani neexistuje žiaden dovolací dôvod. Na základe vyššie uvedeného navrhuje, aby dovolací súd dovolanie zamietol a žalobcom 1) až 3) priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolatelia vyvodzujú prípustnosť ich dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. V zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

10. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétného stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

10.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax odvolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

10.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi odvolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

11. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

12. Zhrnúť vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá „odklon“ od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

13. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že najvyšší súd môže pri posúdení prípustnosti dovolania zohľadňovať aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (k tomu pozri I. ÚS 51/2020).

14. Podľa dovolateľa mala byť otázka nadobudnutia vlastníctva predmetnej stavby súpisné číslo X v kat. úz. V., zapísané na LV č. XXX posúdená podľa rozsudku Najvyššieho súdu 2Cdo/22/2005 zo dňa 31. 08. 2005, v tomto prípade nejde o zhodnotenie stavby podľa § 10 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 403/1990 Zb., ale o postavenie novej stavby na pozemku na mieste pôvodnej zaniknutej stavby (ďalej ako „otázka 1/“).

14.1. Dovolateľ považuje právny názor odvolacieho súdu, že žalovaný nenadobudol vlastnícke právo vydržaním k parcelám na základe osvedčenia v notárskej zápisnici N 180/01 zo dňa 19. 07. 2001, a že toto osvedčenie je neplatné, za nesprávny, pričom sa odvolací súd odklonil od rozsudku sp. zn. 4MCdo/24/2008 (ďalej ako „otázka 2/“).

14.2. Za nesprávny právny názor odvolacieho súdu považuje dovolateľ aj posúdenie otázky nadobudnutia vlastníckeho práva k parcelám, kde sa stotožňuje s tým, že žalobcovia nadobudli vlastnícke právo k týmto parcelám (381/15, 381/16, 381/18 a 381/19) kúpnu zmluvou zo dňa 27. 06. 1977 N 301/77 a NZ 300/77, pričom sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, a to rozsudku sp. zn. 9Cdo/138/2020, ktorým meritom veci bolo, že základnou podmienkou úspechu žalôb na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu, prípadne vlastníckeho práva jeho právnych predchodcov (ďalej ako „otázka 3/“).

14.3. Rovnako podľa dovolateľa je nesprávne i posúdenie odvolacieho súdu, a to Prehlásenia spoluvlastníkov zo dňa 08. 06. 1977, ktorým spoluvlastníci parcele č. 149 v kat. úz. V. B. uznávajú vlastníctvo právnych predchodcov žalobcu a žalovaného, nakoľko prehlásenie nie je ani podpísané právnymi predchodcami žalobcu a žalovaného a nebolo zapísané v evidenciinehnuteľností (ďalej ako „otázka 4/“).

15. K otázke 1/ dovolací súd poukazuje na to, že v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/22/2005, ktoré uvádza dovolateľ, sa konštatuje, že „Ustanovenie § 135b Občianskeho zákonníka výslovne rieši prípady, keď sa z cudzej veci, prípadne viacerých cudzích vecí, spracovaním vyhotoví nová vec a zmluvou nie je dohodnuté niečo iné. Predmetom spracovania zrejme môže byť aj nehnuteľnosť; ustanovenie § 135b Občianskeho zákonníka to nevylučuje (možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam spracovaním predvída aj zákon č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam vo svojom ustanovení § 34 ods. 1). Nadobudnutie vlastníctva k „spracovanej“ stavbe je možné len pokiaľ pôvodná stavba zanikla, pričom za zánik stavby v zmysle práva treba považovať takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia (porovnaj napr. R 29/1999)... Z ustanovenia § 120 Občianskeho zákonníka vyplýva, že prístavba (nadstavba), ani iné stavebné zmeny (a už vôbec nie stavebné opravy a úpravy) zásadne nemenia nič na vlastníctve nehnuteľnej veci (porovnaj napr. R 29/1989).“

15.1. Z uvedeného názoru najvyššieho súdu sa ale odvolací súd žiadnym spôsobom neodklonil, nakoľko v predmetnom konaní vyhodnotil, že v otázke nadobúdania vlastníckeho práva spracovaním cudzej veci, podľa ktorej z ustanovenia § 120 Občianskeho zákonníka vyplýva, že prístavba (nadstavba), ani iné stavebné zmeny (a už vôbec nie stavebné opravy a úpravy) zásadne nemenia nič na vlastníctve nehnuteľnej veci. Súd prvej inštancie v rozhodnutí uviedol, „že sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že rodinný dom v V. B. č. X bol zbúraný a na jeho mieste bol žalovaným postavený nový rodinný dom s

rovnakým súpisným číslom, pretože z bodu 3. uvedenej kúpnej zmluvy je zrejmé, že účelom prevodu je realizovanie nadstavby na existujúci dom a z dôvodu, že zo stavebného povolenia ako aj kolaudačného rozhodnutia datovaných 05. 07. 1978 a 15. 10. 1982, teda až po uzatvorení kúpnej zmluvy, vyplýva, že tieto listiny boli vydávané za účelom nadstavby a prístavby rodinného domu v V. B. so súpisným číslom X. V tejto súvislosti dospel odvolací súd k relevantnému záveru, že „aj keď by žalovaný preukázateľne vykonal na rodinnom dome stavebné zmeny spočívajúce v rekonštrukcii, nadstavbe a prístavbe domu, ktorý dom, ako sám v odvolaní uviedol, cit. „nadstavbou a prístavbou upravil“, takéto stavebné úpravy nemajú potenciál zmeniť spoluvlastnícky režim žalovaného a žalobcu 1/ so zomrelou manželkou založený kúpnu zmluvou z roku 1977.“

16. Čo sa týka otázky 2/, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že nesprávnosti, resp. neplatnosti osvedčenia v notárskej zápisnici N 180/01 je možné sa domáhať v konaní o určenie neplatnosti osvedčenia vyhlásenia o vydržaní, tak ako to je v prípade rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/24/2008. Preto neplatnosť osvedčenia v notárskej zápisnici sa nedá úspešne vymáhať v predmetnom konaní o určenie vlastníckeho práva.

16.1. Z uvedeného vyplýva, že na toto konanie sa nedajú aplikovať právne názory rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/24/2008, nakoľko v danej veci išlo o konanie určenia vlastníckeho práva a určenia neplatnosti osvedčenia vyhlásenia o vydržaní, a teda nebolo možné použiť uvedené rozhodnutie na predmetné konanie. Preto nie je možné úspešne namietať vlastnícke právo vydržaním k parcelám na základe neplatného osvedčenia v notárskej zápisnici N 180/01, keďže neplatnosť uvedeného osvedčenia nebola relevantným spôsobom spochybnená.

16.2. Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že notár pri osvedčovaní právne významných skutočností (do 30. 4. 2021 v zmysle § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti aj osvedčenia o vydržaní) vyhotovuje listinu, ktorá poskytuje dôkaz o tom, že ide o zistenie vykonané notárom a že to, čo je osvedčené alebo potvrdené, ak nie je dokázaný opak, sa zakladá na pravde. Pravdivosť údajov či tvrdení účastníka notár pri tejto činnosti nezisťuje, nie je jeho povinnosťou dohliadať na to, či osvedčovaná skutočnosť alebo vykonané vyhlásenie je v súlade s právom. V zmysle § 205 CSP listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, potvrdzujú pravosť toho čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak.

17. V zmysle vyššie uvedeného pri otázkach 1/ a 2/ je zrejmé, že žalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Taktiež je zrejmé, že dovolateľ v dovolaní nepoukázal na žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu, od ktorého by sa súdy nižších inštancií odklonili. Žalovaný tak nedôvodne namieta odklon od judikatúry najvyššieho súdu. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP (porovnaj aj rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/6/2017).

18. Čo sa týka otázok 3/ a 4/, z námietok dovolateľa vyplýva, že v danom prípade ide o otázky skutkové. Dovolateľ preto nesprávne právne posúdenie veci odôvodňuje spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižších inštancií. Dovolací súd zdôrazňuje, že takéto v dovolaní nastolené otázky, ktoré majú skutkovú (nie právnu) povahu, nemôžu byť relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 CSP a nemôžu viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle tohto ustanovenia.

18.1. Riešenie skutkovej otázky (*quaestio facti*) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (*quaestio iuris*) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na

posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

19. Dovolací súd zastáva názor, že vyhodnotenie skutkového stavu, a to vyhodnotením, či žalobcovia nadobudli vlastnícke právo k parcelám kúpnu zmluvou zo dňa 27. 06. 1977 N 301/77 a NZ 300/77, ako aj vyhodnotením správnosti posúdenia Prehlásenia spoluvlastníkov zo dňa 08. 06. 1977, sú otázkami skutkovými a ich riešenie jednoznačne vychádza zo skutkových zistení zodpovedajúcich tomu-ktorému prípadu. Zodpovedanie predmetných otázok sú výsledkom vykonaného dokazovania v danom spore. Dovolací súd navyše poukazuje pri otázke 3/, že dovolateľ namietal odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/138/2020, a to len zo všeobecného tvrdenia, že základnou podmienkou úspechu žalôb na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu, prípadne vlastníckeho práva jeho právnych predchodcov.

19.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí na základe skutkových okolností prípadu vyhodnotil, že „Pokiaľ ide o otázku nadobudnutia vlastníckeho práva k označeným parcelám kúpnu zmluvou z 27. 6. 1977, rozhodné v prospech hodnotenia otázky, čo bolo predmetom prevodu podľa kúpnej zmluvy, je okrem doslovného znenia kúpnej zmluvy, ktorej sa žalovaný dovoláva, ktorá však je zmätočne formulovaná a pripúšťa rôznu interpretáciu predmetu prevodu, vychádzajúc z pravidla výkladu právnych úkonov podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, aj listinné dôkazy, na ktoré sa kúpna zmluva odvoláva, a ktoré bezprostredne predchádzali uzavretiu tejto kúpnej zmluvy, teda z ktorých možno usudzovať na obsah právneho úkonu, a to znalecký posudok ceny nehnuteľností z 19. 6. 1977, ktorého účelom bolo, ako je v ňom uvedené, ocenenie za účelom prevodu nehnuteľností parciel č. 376 - dom, dvor záhrada , a 381/3 - záhrada zapísaných vo vl. č. XXX o celkovej výmere 3454 m2, ktorá parcela 381/3 vychádzajúc z nerozporovanej identifikácie parciel zodpovedá žalovaným parcelám. Takémuto výkladu predmetu prevodu nasvedčuje práve kúpna cena uvedená v kúpnej zmluve, ktorá sa zhoduje so zistenou cenou oboch parciel č. 379 aj č. 381/3 v znaleckom posudku. Ďalším dôkazom podporujúcim súdom prvej inštancie prijatý výklad rozsahu predmetu prevodu je listina - prehlásenie podielových spoluvlastníkov z 8. 06. 1977, ktorých podpisy boli overené Radou MNV dňa 15. 06. 1977, o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným vo vl. č. E. a E. rozdelením a oddelením parc. č. 376 a parc. č. 381/3 do výlučného vlastníctva právnych predchodcov strán sporu, kde sú opäť spomenuté obe parcely aj parcela č. 381/3, v spojení s geometrickým plánom na oddelenie parc. č. 376 z 05. 04. 1977, kde je vyznačená aj parcela č. 381/3. Všetky tieto okolnosti vytvárajú podklad pre výklad predmetu prevodu kúpnej zmluvy, ako vykonal súd prvej inštancie. V tomto hodnotení skutkových okolností nezistil odvolací súd také významné nedostatky, aby mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia o určení (spolu)vlastníckeho práva oboch strán sporu k týmto nehnuteľnostiam, ktoré vlastnícky vychádzajúc z kúpnej zmluvy z roku 1964 tak či tak pôvodne patri ich právnym predchodcom.“ Tým, že dovolateľ sa nestotožňuje so závermi odvolacieho súdu v podstate spochybňuje jeho skutkové závery.

19.2. Uvedené odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a samotná polemika dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu však nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. K tomu dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok.

20. Dovolateľ pri otázkach 3/ a 4/, ako už bolo uvedené vyššie, konkrétne nevymedzil právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorú odvolací súd riešil nesprávne, nakoľko išlo o otázky skutkové. Takáto otázka nemôže byť relevantná ani z hľadiska § 421 ods. 1 CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle tohto ustanovenia.

21. Dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

22. Žalobcovia 1/ až 3/ boli v dovolacom konaní úspešní, preto im dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.